

Rozdział 3

Kartel makroregionalny

(niem. *Das Großraum-Kartell*)

i jego sieć organizacyjna

Walter Hallstein w żadnym razie nie był jedynym twórcą świata po II wojnie światowej pod kontrolą koalicji kartelowo-nazistowskiej. Od 1941 r. nazistowski reżim utrzymywał niektóre oficjalne „instytuty”, a przyświecał mu tylko jeden cel: ukształtowanie przyszłości gospodarczej i politycznej świata, jaki miał nadejść po wygranej II wojnie światowej przez koalicję kartelowo-nazistowską.

Jednym z tych, utrzymywanych na potrzeby podboju, instytutów był Centralny Instytut Badań nad Narodowym Ładem Gospodarczym i Gospodarką Makroregionalną w Dreźnie. Szefem tego kartelowo-nazistowskiego urzędu do spraw planowania był Arno Sölter.

W roku 1941 Sölter pokrótce opisał planowany przez kartel i nazistów wygląd Europy po II wojnie światowej pod ich własną kontrolą w książce pod tytułem „Kartel makroregionalny – narzędzie ładu gospodarczego w nowej Europie”

Oryginalny, niemiecki tytuł tej publikacji brzmiał: „Das Großraum-Kartell – Ein Instrument der industriellen Marktordnung in einem neuen Europa”.

**Książka Söltera stała się podstawą
Brukselskiej Unii Europejskiej.
Zbieżności zapierają dech w piersiach.**

Nazistowski kartel makroregionalny jako plan strukturalny i funkcjonalny Brukselskiej Unii Europejskiej.

WPROWADZENIE

Niemiecki termin *Großraum* lub *Großer raum* oznacza dosłownie większą przestrzeń lub większy krąg oddziaływania.

Latem 1941 r. koalicja kartelu naftowo-farmaceutycznego IG Farben (BAYER, BASF, HOECHST – dziś część Sanofi-Aventis) i nazistów, ich politycznych i wojskowych popleczników, okupowała już Francję i brutalnie podbiła znaczne obszary Europy.

W tym czasie kartel naftowo-farmaceutyczny IG Farben zaczął ujawniać swoje powojenne plany. Po sfinansowaniu przejęcia władzy przez nazistów i budowy ich maszyny wojennej (kartel dostarczał jej prawie 100% materiałów wybuchowych, benzyny, gumy i większej części innych podstawowych surowców), kartel naftowo-farmaceutyczny szukał niebotycznych zwrotów z tej inwestycji.

Fakty te zostały szczegółowo opisane w 1945 r. podczas przesłuchań w Kongresie Stanów Zjednoczonych w sprawie koncernu IG Farben oraz w procesach przeciw koncernowi toczących się przed Trybunałem do spraw Osądzenia Zbrodni Wojennych w Norymberdze (www.cartel-roots-ww2.org).

Arno Sölter, szef oficjalnego nazistowskiego Centralnego Instytutu Badań nad Narodowym Porządkiem Gospodarczym i Gospodarką Makroregionalną w Dreźnie i autor publikacji pod tytułem „Kartel makroregionalny”

(niem. *Das Großraum-Kartel*).

Kartel IG Farben otrzymał zwroty z inwestycji jakich szukał, poważnie nie ponosząc z tego tytułu żadnych kosztów. Zasiłał z około 20 krajów, brutalnie podbitych przez nazistowskie oddziały, między innymi przemysł chemiczny, farmaceutyczny, petrochemiczny, mineralny. Za każdym czołgiem, jaki wtoczył się do Belgii, Holandii, Francji, Polski, Czechosłowacji, Danii, Norwegii i pozostałych europejskich krajów, szli panowie w szarych garniturach, przedstawiciele kartelu IG Farben poszukujący ropy.

To bezwzględne plądrowanie całych branż i krajów miało być krokiem do realizacji globalnego skoku, trwającego aż do dziś. Firma Halliburton, składająca się z wielu międzynarodowych korporacji naftowo-farmaceutycznych, a także innych „inwestorów” instytucjonalnych, w czasach prezydentury Busha dołożyła wszelkich starań, by mieć odpowiednio duży zwrot z inwestycji dokonywanych w czasie wojny w Iraku.

Ale wróćmy do II wojny światowej. Początkowo przez powojenne rządy w skali makro rozumiano tereny Europy, łącznie z Rosją. Ale celowo zadbano o elastyczność tego pojęcia, aby – po planowanych zwycięskich działaniach wojennych w Azji, Ameryce i w innych regionach świata mogło ono również pomieścić cały świat.

Plany zbrojnego podboju świata i mającego nastąpić po nim podporządkowania gospodarczego całego świata interesom koalicji nazistów i kartelu IG Farben zostały szczegółowo opisane w protokołach z procesów przeciwko dyrektorom kartelu toczących się przed Norymberskim Trybunałem do spraw Osądzenia Zbrodni Wojennych. Kopie ponad 40 tysięcy oryginalnych dokumentów z tych historycznych rozpraw zostały ukryte przed opinią publiczną w Archiwach Narodowych Stanów Zjednoczonych na sześćdziesiąt lat. W roku 2007 zostały w końcu udostępnione opinii publicznej, w sieci pod adresem <http://www.profit-over-life.org>.

Poniższy szczegółowy opis planów koncernu IG Farben po II wojnie światowej został przedstawiony w 1941 r. w książce Arno Söltera zatytułowanej „Kartel makroregionalny jako narzędzie ładu gospodarczego w nowej Europie”. Oryginalny, niemiecki tytuł tej publika-

cji brzmiał: „Das Großraum-Kartell – Ein Instrument der industriellen Marktordnung in einem neuen Europa”.

Wydanie tej książki nie jest dziełem tylko jednego człowieka. Sölter był szefem działającego wówczas oficjalnego nazistowskiego Centralnego Instytutu Badań nad Narodowym Ładem Gospodarczym i Gospodarką Makroregionalną w Dreźnie. „Instytut” ten był jednym z oficjalnych urzędów planowania gospodarczego powojennej Europy pod władzą koalicji kartelowo-nazistowskiej.

Książka ta przedstawia szkic tego, co miało później stać się strukturą Unii Europejskiej, która jest emanacją grupy interesów kartelu, pomagających się powstania makroregionów jako przyszłych rynków, która działa poza jakąkolwiek demokratyczną kontrolą.

FRAGMENTY KSIĄŻKI SÖLTERA WYDANEJ W ROKU 1941.

TYTUŁ ROZDZIAŁU: KARTEL MAKROREGIONALNY

Pamiętamy, jak wygląda hierarchiczna organizacja rynku: państwo – grupa ekonomiczna – kartel który ustanowiliśmy dla makroregionu. W związku z tym, pomijamy odpowiedzialność państwa za dziedziny takie jak, handel czy polityka pieniężna w ramach makroregionu. Chcemy się natomiast dokładniej przyjrzeć problemowi organizacji europejskiego rynku z punktu widzenia kartelu, a następnie zająć się kwestiami polityki gospodarczej państwa, jakie z pewnością się pojawią w związku z zasadami regulującymi rynek na całym obszarze makroregionu kartelu (niem. Großraum-Kartell). Za cały makroregion kartelu bezpośrednio odpowiada grupa gospodarcza, której funkcje regulujące rynek chcemy zebrać w biurze kartelu.

Funkcjonujący dotychczas dział kartelu do spraw grup ekonomicznych ma podjąć funkcje tego nowego biura. Jednostką nadrzędną wobec biura kartelu będzie główne biuro kartelu, które na podstawie przyznanych mu kompetencji będzie odpowiadało obecnemu działowi nadzoru kartelu należącego do niemieckiej grupy przemysłowej (niem. Reichsgruppe Industrie), ale także departamentowi kartelu do spraw departamentów specjalnych Niemieckiego Ministerstwa Spraw Gospodarczych¹.

Dzisiejsza komisja Europejska jest dokładną kopią owego głównego biura kartelu. Rządzi w imieniu interesów kartelu, poza jakąkolwiek demokratyczną kontrolą.

Z praktycznego punktu widzenia zadania należałoby podzielić na kategorie, aby uniknąć ich dublowania. Byłoby wskazane wprowadzenie faktycznego nadzoru nad biurami kartelu przez Ministerstwo Spraw Gospodarczych, wzięwszy pod uwagę fakt, że obowiązki głównego biura kartelu wobec przemysłu będą się bardziej koncentrowały na podstawowych kwestiach organizacji rynku, a także na związanych z nim kwestiach międzypaństwowych. Aby działania kartelu były skuteczne, biuro zajmujące się przemysłem powinno być informowane o wszelkich zaistniałych problemach. Jeżeli będziemy chcieli omawiać cele głównego biura kartelu, to powinniśmy również pomówić o związanych z nim problemach biznesu i poszczególnych przedsiębiorstwach, to znaczy problemach nie wyszczególnionych w powyższym podziale na jednostki nadrzędne.

Rzeczą naturalną jest to, że niemiecka metoda nadzoru nad kartelem zostanie wprowadzona w pozaniemieckich obszarach ogólnoeuropejskiej strefy wpływów. Zakres i charakter tej organizacji w innych krajach będzie oczywiście bardzo różny; będzie to zależało od stopnia uprzemysłowienia tych krajów. Poniżej przedstawimy sposób działania sieci kartelu w warunkach panujących w Niemczech.

¹ Za względu na potrzebę uproszczenia organizacji uważamy funkcjonowanie Niemieckiej Izby Ekonomicznej (niem. Reichswirtschaftskammer) za niepożądaną.

1. Główne biuro kartelu

- a) *Główne biuro kartelu jest najwyższą instytucją regulacyjną; a zatem*
- i. *odpowiada za podejmowanie ostatecznych decyzji w kwestii obszarów odpowiedzialności instytucji nadzorczych;*
 - ii) *odpowiada za utrzymywanie bliskich kontaktów z zespołami eksperckimi najwyższego szczebla, to znaczy między innymi za politykę gospodarczą i handlową, za politykę cenową czy za politykę towarową oraz za koordynowanie z wspomnianymi zespołami eksperckimi decyzji w tych kwestiach i formułowanie podstawowych wytycznych dla podległych instytucji.*

Budynek głównego biura kartelu, jakim jest siedziba Brukselskiej Unii Europejskiej – gmach Berlaymont, to siedziba urzędowania Komisji Europejskiej w Brukseli. W rzeczywistości stanowi on jeden z kilkudziesięciu kompleksów biurowych Komisji Europejskiej w tym mieście. Te struktury to bazy operacyjne dla ponad 54 tysięcy niewybiranych karierowiczów, którzy rządzą Europą w imieniu kartelu.

- b) *Główna siedziba kartelu prawdopodobnie utrzymuje kontakty z głównymi biurami krajowymi w innych państwach Europy, porozumiewając się zarówno w ważnych, podstawowych kwestiach jak i w sprawie decyzji na obszarach, odpowiedzialności co do których kartel makroekonomiczny lub poszczególne kartele narodowe nie mogą się porozumieć.*

"Crown Room" UE w Brukseli "Central Cartel Office": sala konferencyjna z "Komisja Europejska" na 13 piętrze w jego siedzibie w Brukseli.

c) *Główna siedziba kartelu stanowi również właściwy podmiot do składania skarg w sprawie decyzji podejmowanych przez poszczególne biura. Co więcej, skargi dotyczące spraw, takich jak podjęte działania lub naruszenia spowodowane przez obce kartele, należy składać za pośrednictwem głównej siedziby kartelu.*

d) *Prawo kartelu, które jak dotychczas jest bardzo różne i słabo zorganizowane, należy zreformować i unormować tak bardzo, jak to tylko możliwe, w ramach całości makroregionu.*

Ponad sześćdziesiąt lat później Komisja Europejska wdroży praktycznie taki sam plan, w celu ustanowienia unormowanego kartelowego prawa, aby rządzić życiem prawie 500 milionów Europejczyków, bez jakiegokolwiek demokratycznej kontroli.

- e) *Należy opracować ogólne zasady regulacji rynku dla Makroregionu Europejskiego. Jeśli chodzi o przepisy rynkowo-kartelowe, to należy opracować podobne zasady, tak że jak dekrety ekonomiczne, które zostały opracowane – albo raczej – wciąż są opracowywane przez Ministerstwo Spraw Gospodarczych dla systemu księgowości.*

Kilkadziesiąt lat później dekrety koalicji nazistów i kartelu IG Farben zmieniają się w dyrektywy Unii Europejskiej – nie tylko rządząc życiem i zdrowiem ludów Europy, ale również drenując ich gospodarki.

- f) *Również na polu ekonomii biznesu należy podjąć współpracę z krajami pozaniemieckimi, aby dało się wytworzyć właściwe regulacje rynkowe (w tym porównania międzykorporacyjne).*
- g) *Należy przygotować modelowy plan organizacji kartelu makroekonomicznego wraz z jasnym i prostym wzorem regulaminu spółki. Aby zapewnić skuteczny nadzór kartelu, niezbędna jest właściwie sporządzona umowa kartelowa. Ze względu na kierunek dziejów i często niezliczone zmiany w zapisach umów, wiele umów kartelowych staje się w końcu zupełnie niejasne. Z tego powodu w przyszłości należy doprowadzić do stworzenia odpowiednio sformułowanej umowy ogólnej, która będzie nadrzędna wobec szczegółów zapisanych w przyszłych zmianach i uzupełnieniach.*

Ta umowa ogólna w końcu przyjęła nazwę tak zwanego „Traktatu Lizbońskiego” – ratyfikowanego w 2009 r. prawa, która przyznaje kierowanej przez kartel Komisji Europejskiej kwazi-dyktatorską władzę. Istniał dobry powód, aby kartel uniemożliwił przeprowadzenie demokratycznego ogólnoeuropejskiego referendum nad tą umową ogólną – obawa, że Europejczycy by ją odrzucili. Znamienne jest, że mieszkańcy kraju, który jako jedyny przeprowadził głosowanie w tej sprawie – chodzi o Irlandię powiedzieli w czerwcu 2008 r. głośne „nie” głównej siedzibie kartelu, czyli siedzibie Komisji Europejskiej w Brukseli.

h) Należy również opracować jednolite schematy klasyfikacyjne na potrzeby statystyk produkcji i dystrybucji kartelu. Statystyki sprzedaży muszą zostać ułożone w taki sposób, aby w dowolnym momencie możliwe było dostosowanie dystrybucji do potrzeb konsumentów.

i) Należy utworzyć centralny rejestr kartelu, w którym zapisywano by nie tylko dane z Niemiec, ale także dane o międzynarodowych uczestnikach wszelkich dziedzin,

na jakie ma wpływ kartel makroregionalny. W rejestrze tym powinny się znaleźć informacje o rodzaju zawartych umów, o uzyskanych towarach, o siedzibach biznesowych, warunkach produkcyjnych itp. Do pewnego stopnia rejestr musi być lustrzanym odbiciem kartelu makroregionalnego jako całości.

- j) Główna siedziba kartelu powinna wydawać dziennik, „Das Großraum-Kartell” (Kartel makroregionalny), w którym będą publikowane wszelkie decyzje najwyższych władz dotyczące podstawowych kwestii regulacji rynku europejskiego, dyrektywy [!] i podobne sprawy.

Również ten punkt został przyswojony przez Brukselską Unię Europejską, która wydaje oficjalny dziennik Unii Europejskiej jako swoją gazetę prawną. Żaden przepis czy dyrektywa w Unii Europejskiej nie może wejść w życie, dopóki nie zostanie opublikowana w tej gazecie.

Teksty pogrubione i w nawiasach są komentarzami.

KARIERA ARNO SÖLTERA JAKO TWÓRCY BRUKSELSKIEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Można wybaczyć, że ktoś myśli, że Arno Sölter był jednym z nazistowskich zbrodniarzy, którzy zniknęli z powierzchni ziemi po klęsce „Tysiącletniej Rzeszy” w 1945 r.

Jednakże tak naiwne przypuszczenie byłoby bardzo dalekie od prawdy. W rzeczywistości usługi nazistowsko-kartelowego architekta poddania Europy interesom kartelu przez wiele lat powojnie pozostawały w cenie. W roku 1962, 5 lat po utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, Sölter znów zapisał się jako jeden ze strategów kartelu w ramach Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (EWG).

Sölter przedstawił swoje dawne i nowe koncepcje na temat kartelu w numerze 4/1962 wydawanego przez Carla Heymansa czasopisma „Kartellrundschau”, w artykule pod tytułem „Wyłączne prawo dystrybucji na wspólnym rynku pod względem aspektów prawnych karteli w gospodarce Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej” (niem. „*Vertriebsbindungen im gemeinsamen Markt unter wirtschaftlichem und EWG-kartellrechtlichen Aspekt*”).

Biorąc pod uwagę niezauważalną przemianę budowniczych nowej Europy spod znaku Trzeciej Rzeszy w twórców Brukselskiej Unii Europejskiej, jaką opisujemy w niniejszej książce, nikt już nigdy nie powinien być zaskoczony kwazi-dyktatorskim charakterem Brukselskiej Unii Europejskiej.

